

Publicerad 2009-04-27 16:26 av Jari Riikonen

*En parentes, en händelse som kanske inte betyder så mycket i längden. Men den har trots den relativt korta tid den varade, ändå gjort outplånliga spår i minnet*

### **Det som såg så ljust ut**

Telefonen ringde två gånger denna dag, vad jag minns, kanske fler, men de har jag i så fall förträngt. Jag hade tagit ut några semesterdagar och låg i sängen när det första samtalet kom. Plötsligt stod jag på bar backe. Nja, jag hade ju fortfarande mitt hem kvar förstås. Men det var också allt. En stadig inkomst försvann när bolaget inte längre behövde mina tjänster. Vi var många på golvet som hade haft det på känn. Hade ju förstått att om det inte finns något att göra så kommer det heller inte in pengar till löner. Men ändå, ingen vill tro att det värsta ska hända. Allra minst jag.

Självklart var det en kalldusch, men ändå såg jag relativt ljust på det som skett. Jag var inte låst vid arbetet längre och nu hade jag alla möjligheter att flytta närmare den kvinna jag varit tillsammans med under ett halvår. Visste vad jag kunde och att hitta ett nytt jobb åt mig i hennes trakter såg inte allt för omöjligt ut. Det var så mina tankar gick denna dag och oron stillade sig. Hade det nu inte varit för det som hände senare samma dag hade händelserna blivit en parentes i mitt liv. På eftermiddagen fick jag ett telefonsamtal till. Det var det som höll på att ta knäcken på mig. Kärleken tackade för sig och önskade mig lycka till med någon annan. Jag förstod ingenting. Det var som en scen ur en film, men det var ingen film. Det var verklighet. En verklighet som slog ner som en bomb denna kulna oktober dag.

Med några timmars mellanrum vändes livet från ljus till det mörkaste av mörker. Oron och rädslan kopplade ett järngrepp. Förklarad av en oförmåga att förstå sjönk jag ner i ett hörn av rummet. Jag var som boxaren i ringen som åkt i golvet och som försöker förstå vad det var som hände. Med darrande ben började jag resa mig innan innan domaren räknat till åtta, annars hade jag nog blivit kvar där resten av dagen. Uträknad för alltid. Hur jag tog mig igenom de första dagarna, veckorna minns jag inte. Och jag vill helst inte tänka på de heller. Jag åt inte, sov inte, levde inte. Mer död än levande.

Någonstans var jag ju tvungen att börja nysta i härvan och få rätsida på livet igen. Så mycket av insikt hade jag kvar som tur var. Men var skulle jag börja? Jag hade inte mycket kvar. Inget hopp, ingen framtid. Bara en smärtefull historia av brustna illusioner. Rationellt tänkande hjälpte föga. Det tog inte lång stund att förstå att det tänkandet var värdelöst. Det skulle bara föra mig ännu djupare ner i depressionens mörka kammare.

Försökte tänka på vad jag hade kvar, barnen förstås, några vänner att gråta ut hos. Men sedan var det tomt. Avgrundens svarta hål var vad som fanns kvar. Och att falla ner i den kändes inte helt främmande. Varför jag inte gjorde slag i saken och lät mig sjunka ner i evigheten måste bero på min egen feighet. Jag vågade inte ta steget. Kanske fanns det en gnista av fightervilja kvar. Jag vet inte. Själv var jag övertygad om att den onde kommit på besök och att jag skulle straffas för de synder jag gjort och helvetes alla kval var min prövning.

När jag kände mig riktigt nere brukade jag gå ut i trädgården, gråta och förbanna mitt öde. Tittade på sjöarna och önskade att jag var där långt borta. Plötsligt en kväll och utan förvarning tändes det som skulle

bli min räddning. Därute, i den svarta kvällen, ensam med mina tankar och tårar uppstod en märkvärdig samhörighet med det stora alltet. Det var som om jag äntligen hittat hem. En överväldigande glädje strömmade genom mig. Den varade inte länge, kanske ett par sekunder, men tillräckligt länge för att ge mig lite hopp innan den logiska delen av hjärnan åter tog kommandot. Dagen efter bestämde jag mig för att ta reda på så mycket som möjligt om det som hade hänt.

Som av en händelse sprang jag på en bok som handlade om just det jag sökte. Den fanns mitt framför ögonen på mig på biblioteket. Hur många gånger hade jag inte varit och letat böcker på just den hyllan. Inte hade den funnits där vid de tillfällena. Men nu lyste dess färgglada omslag mer än de andra och nyfiket grabbade jag tag i den. Slog upp en sida på måfå, började läsa. Där stod. Vi behöver desperat förstå och lära oss att problem inte alltid uppstår av en ren slump och att det emellanåt uppstår som en följd av en medveten design. Det var en befrielse att få se det i klartext. Här fanns det en författare som skrivit en bok för mig. Och kanske kunde jag få några av de svar som jag ivrigt letat efter så länge.

Nu började jag bli säker på att det fanns en högre mening och att mitt liv till en del styrdes av krafter som var oändligt mycket starkare än jag. Något lyfte helt sonika ut mig från den själlösa rutin som vardagen blivit och sade åt mig att gå och leta efter en djupare mening med mitt liv. Visserligen kunde detta inte ske utan djup smärta, men alternativet, en inre blockering, hade inte kunnat dra upp mitt inre till mitt medvetande. Det betyder att jag, vilket slog mig efter en stunds eftertanke, hade gått in i någon slags zombieliknande tillstånd utan att reflektera över min situation. Jag gjorde det som alla förväntade sig att jag skulle göra. Och därför slog den oändliga kraften till och sopade bokstavligen undan benen för mig. Så att jag skulle vakna och förstå att det livet jag levde inte var avsett för mig.. Jag skulle söka efter det riktiga livet, det som betyder något, det innerliga, det kärleksfulla. Inte ett materialistiskt, kapitalistiskt, egocentrerat ytligt liv. Kanske var kvinnan som lämnat mig med mina tårar en produkt av den världen och ansågs inte god nog i den mäktiga kraftens ögon. Inbillning eller inte. Det var i varje fall lättare att komma över besvikelsen och sorgen över att bli lämnad med en tro att allt inte bara är avhängigt mig personligen

Dagarna flöt på, visserligen forsatte minnena, smärtan och förtvivlan att trakassera mig, men inte lika ofta och inte lika intensivt som tidigare. När de kom så lyfte jag blicken och välkomnade istället energin från den jag började kalla min övervakare. Den fanns där, dygnet runt, såg alltid till att jag hade någon att vända mig till när sammanbrottet var nära. Det var en stor trygghet och bit för bit började mitt sargade självförtroende byggas upp igen.

Jag hade befunnit mig i en djup förflamning och använt backspegeln för att försöka förstå vad det var som hänt. Nu vände jag spegeln istället framåt och jobbade oerhört intensivt med mig själv att inte tänka på det som varit. Det fanns ju ändå inget jag kunde göra åt det. Lätt var det inte och tårarna var aldrig långt borta. Även om jag raderat alla fysiska bevis så fanns ju minnena ändå kvar och de kunde jag aldrig bli av med

Det hade gått drygt en och en halv månad sedan mitt liv hade tagit en oanad vändning. Ville få ett avslut på det gamla. Göra ett bokslut på de minnen som ständigt hade en förmåga att poppa upp. Kärleken var obönhörligen slut och det var inget jag kunde göra åt det.

Enbart tiden läker inga sår, en uppgörelse med det förflutna är nödvändigt. Därför bestämde jag mig för att åka till den plats där kärleken en gång börjat spira. Till den punkt där vi träffades för första gången. Få ett slut på den drömvärld som stundtals fortfarande hägrade i mina tankar. Det var med en egendomlig sinnesstämning jag satte mig i bilen för att ta mig dit. Ängslig över att gamla sår skulle rivas upp igen. Men just då kändes det som den enda möjligheten att få begrava det som redan var dött. Vad jag hoppades få ut av det var någon slags försoning med mig själv. Eller om jag fortfarande letade efter någon slags förklaring varför hon inte längre ville veta av mig. Att det skulle finnas ett svar bland vågorna och sanden. Jag vet faktiskt inte. Kan inte förklara så att det går att förstå. Vet knappt själv hur mina tankar uttryckte det. Det var bara nödvändigt att göra det

Jag vet inte hur man ska göra tydligt att en plats betyder så mycket för mig. Men det var där jag mötte den stora kärleken och därför symboliserar gräset, vattnet, träden, ja allt som finns där mitt livs lycka. Och där hoppades jag att få förlika mig med mig själv. Jag ville se platsen så som den var idag. Inte så som den gestaltade sig när vi kysstes under en av de stora björkarna.

Det var redan november och dimman låg tät när jag parkerade bilen. Luften var grå och ute på sjön hördes en båt. Löven låg utspridda på marken och i ett träd satt en talgoxe och tittade ner på mig. det första som slog mig var att sommaren 2008 var för alltid slut. Ja det hade den förstås varit en tid redan.

Men där vid stranden fick den ett definitivt avslut. Det var med ett vemod jag blickade ut över den beslöjade sjön och tänk, bara för någon månad sedan var det fullt av liv och rörelse. Nu var det så ödsligt att det var svårt att tänka sig att det funnits någon annan tid. Husvagnarna på campingen var tomma och livlösa. Allt hade gått ner på sparlåga inför den stundande vintern. Båtarna var upptagna och bryggan gapade andefattigt mot den ännu öppna sjön. En fågel guppade stillsamt en bit ut och brydde sig inte om mig när jag med tunga steg vandrade ut på kajen. Det var här jag mött henne för första gången. Det var då hoppets låga tändes. Nu kändes det väldigt avlägset, nästan överkligt. Det fick räcka så. Orkade inget mer. Jag återvände till bilen och styrde åter hemåt. Jag hade tagit farväl av henne på ett för mig anständigt sätt. Nu kunde jag gå vidare.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Jari Riikonen med Poeter.se id #25464 innehar upphovsrätten